

Belevenissen uit mijn jeugd.

De belevenissen uit mijn jeugd raken voorbij in het jaar 1928. In het derde kwartaal begint het ernst te worden. Dat was de grote overgang, van de vrijheid van het buitenleven, naar de discipline van de klas.

Ik had geen geluk met mijn klassenonderwijzeres, juffrouw Visser. Zij kwam uit Den Helder en hield van orde. Op zich is dat goed, maar ik had nog geen zitvlees en liep geregeld van mijn plaats. Het gevolg was, dat ik uiteindelijk op de achterste bank terecht kwam en ook vele keren in de gang moest staan. Soms werd ik daar door de hoofdonderwijzer toegesproken. Tot overmaat van mijn onvoldoende aandacht en rusteloosheid, bleef ik ook nog zitten. De cijfers waren er ook naar, *lezen 6-*

schrijven 4

rekenen 5

en taal een 4.

Maar wel klinkende cijfers voor gedrag en vlijt: *een 8!*
Dat was schooljaar 1928/1929.

Het volgend schooljaar kwam ik bij juffrouw Van Es. Dat klikte waarschijnlijk een stuk beter. Voor lezen, rekenen en taal drie maal een 8 en voor schrijven een 6. Voor vlijt en gedrag een 7 en 8. In dit schooljaar viel de strenge winter van 1929. *O f* dat er mee te maken heeft weet ik niet maar ik weet nog wel dat ik nog laat in de middag met de prikslee wegging om nog een rondje Oudie te

maken. Tegen een sterke noord oosten wind naar de viersprong en links langs de Oudie. Dan 50 meter naar rechts en dan met de harde wind in de rug richting huis. Aan het eind van de sloot kon ik door de snelheid de bocht niet halen. Door de oostenwind was er aan de walkant een lang smal wak en daar schoof ik zo in. Het is mij nog steeds een raadsel hoe ik er uit gekomen ben. Weer op de slee met angst en beven naar huis, wat zal moeder razend zijn. Gelukkig was die dankbaar dat ik het er levend van afgebracht had.

De winter van 1929 was een zeer strenge met veel sneeuw en ijs. Alle sloten en kanalen waren onbevaarbaar en het wegtransport was toen nog zeer beperkt.

In de bocht bij de kerk was een tent met de traditionele koek en zopie, dat was voor de beter gesitueerden. Ik meen nog te weten dat we toen de eerste patatbakker op Koedijk hadden. Het kanaal was door de zware ijsgang onbevaarbaar, al werd er wel geregeld geprobeerd een slufteer te houden, maar na korte tijd liep men er weer overheen. Wij als jeugd zijnde genoten om lange slieren te vormen en dan een scherpe bocht te maken waardoor de zwakkeren eraf slingerden. Dat heeft ook wel eens nare gevolgen gehad omdat er zoveel scherpe schotsen op de ijsvlakte lagen. De

winter duurde lang. Op 5 Maart was onze oudste broer jarig en kwam neef Jo de Waal op de schaats van het Noordeinde en ging ook zo weer terug.

Ik kan me niet herinneren of we vanwege de strenge kou niet naar school gingen, ik weet wel dat die grote kachels veel warmte gaven en dat het lokaal wat aan de oostkant lag, met ijzeren sponningen erg koud was. Zomers werden die ramen opengezet en menigeen heeft zich daaraan verwond.

Traditiegetrouw vonden er elk jaar de schoolreisjes plaats. De laagste klassen naar Bergen met paard en wagen, een melkbus met limonade mee. Alle kinderen hadden een gekleurde papieren

muts op en als er verschillende klassen waren dan was dit onderscheid in een groene, gele of blauwe muts.

Meestal eerst naar de Ronde Kom, spelletjes doen, en lekker broodjes eten. Vandaar wandelden we naar de speeltuin 'Duinvermaak'. Op het eind van de dag weer met de boerenwagen naar huis. Ik was zo bevoorrecht dat ik het twee keer heb mogen meemaken en dat was niet zo succesvol vanwege stortregen, we moesten lopen voor beschutting. Wat zagen we er uit met de verregende mutsen. Hoe het verder is gelopen weet ik niet meer. Ik heb altijd nog bewondering voor het Schoolverbond dat de reisjes organiseerde en begeleidde.

Jo Otto